

Myslím, kdy sme byli s pánčičkou sami doma jako! Ne že by mi někam vodešla!

No tak ten sme si užili úplně do plnejch. Ale to ostatně všechny tyhle dny, kdy sem jí měl jen a jen pro sebe. Těch bitev co jsme spolu svedli!! Vo medvěda bez hlavy, vo medvěda bez nohy, vo medvídě taky pochopitelně.

Já si je začasto natahal šécky na balkon a tam sem udělal takový medvědáríjum jako. A když si sedla do křesla, že si dá kávičku, nanosil sem jí tam postupně šécky tři. A předtím sem je řádně šécky vosliznul. Aby z toho taky něco měla, víte? Úplně vám dycky pištěla nadšením, věřili byste tomu? □ □ Tvrдила sice že to je hnus, ale já jí to nevěřim, pištěla, páč měla radost.

Já měl taky radost. To když vytáhla žužlací kostéčku. Metal sem nad ní kozelce, čutal si ji nohama po celým bytě a jásal na celý kolo, a chtěl sem hlavně, aby mě honila. Páč já dycinky před tím, než se do takovýdle věcičky pustim potřebuju akcičku nějakou. Takže sem s tím běhal kolem stolku a musela mě honit. Občas mi ji uzmula (noooo to víte že jo, nechal sem jí, ať má taky radost, že jo) a to sem pak honil já jí. Jednou sem to teda spletnul. Myslel sem, že je řada na ní, že jí mám honit a neuvědomil sem si ale, že tu kostéčku mám tetkon vlastně v držení já. □ Takže se smála, utíkala přede mnou a volala že sem pako pomatený, že ted' má honit ona mě. Ale hele jako.... nejni to jedno? Je! A proto podle mě ničemu nevadilo ani to, že jsme jednu chvíli běhali kolem toho stolku bez toho, aby někdo měl kostéčku v držení. Já jí zapomněl totiž sebrat a jal sem se pánčičku rovnou stíhat. To už se smála až skorem plakala. Já naprosto miluju, když vona se směje! Vůbec teda, když se lidi smějou, to mě baví úplně moc.

A taky mám rád pořádný honičky s ostatníma čoklidama. Což sem si tenhle den užil úplně maximalisticky. Neb jsme totiž stejně jako den před tím šli podobnou trasu, takže jsem si nejen prošel zase ten roštovej nájez, a začutal si s balonkem - jen teda bez policejní kontroly - ale taky jsme došli na tu obří louku. Aaaaa trefili jsme to tak, že tam zase byla ta piřanda Meggie. ŽJOOO, to bylo žůžo. Už sme se nezdržovali žádnějma serepetičkama kolem a rovnou si dali mač a taky honičky. Vona tak krásně řve! Byste jí museli vidět. A ty plachty obří co má. Sou velký jak výstražný trojuhelniky do auta, fakty nekecám. Pánčička si ji zase podlachnila, páč má pro takovýhle pesany slabost a my měli radost, že se zase vidíme. Za nějakou chvílku se k nám přidala mladá bígllice (bacha jako!! bígllice na volno!! a s dobrým přivoláním, to je jako frajerka) a tak jsme rozjeli mejdan. Já nevědíl, kam dřív skočit,

chápejte - harém sem měl a jen pro sebe! To je velká zodpovědnost, bavit je obě zároveň. Meggie byla výborná v tom, že neměla problém s biglicí a tak jsme si hráli do plnejch.

Pak dokonce na chvílku naše řady rozšířil obří, ale fakt obří velkej pes. Stodola taková černá. Vobá jsme genlemáni, tak jsme se hezky pozdravili a nečinili si žádných problémů. Černá stodola se šla okamžitě družít s mojí pánčičkou a tak sem teda ostražitě trochu koukal, že aby mi jí nevodnesnul nebo tak nějak. Ale ne, šel se jen pozdravit a zkusit, ešivá z ní něco nevysomruje. Enemže to narazil, páč pánčička nekrmí. Že prej vona je cizí a nesmí jinejm pejskům nic dávat, páč my pak prej somrujem u každýho. Kecááá, ne? Nebo ne? □ □

Meggie se pak už rozloučila, protože pánička nechtěla, aby moc s těma svejma operovanejma noženkama lítala a posunuly se spolu o kus dál. My ještě s biglajdou chvíli blbli a pak se taky dali do pohybu. Nakonec jsme se ještě s Meggie všichni potkali, když jsme z louky odcházeli. Takže jsme kus cesty šli všichni společně a bylo to prima. A aby toho prima, nebylo málo, tak jsme u nás před barákem potkali. Marušku.

Maruška je inglišskej buldog. Teda pochopitelně buldočka, že jo. Ale vona vám je!!! Jeditíí, vona je tááák ftipná, je veselá, a co hlavně..... je..... NEROZBITNÁ!!! Nerozbitný holky já miluju. Můžem se po sobě válet, narážet do sebe a děsně se masakérovat. A vona navíc naprosto rozkošně funí. Tak jsme si spolu taky pěkně zařádili a já pak šel domů s jazykem na vestě. Vylábal sem misku s vodou a vyplesknul se na podlahu. Vytuhnul sem vám až do večere a pánčička tím pádem mohla jít dělat v klidu gaučing.

No jenže!! Hele najednou... co čert něchtěl... klika cvakla, dvéře letí, Tali vběhla do dveří □ □ Nooo jo, voni už se vrátili!! Pánik, pániiiiik, huráááá. Hopíkal sem nadšením. Taliprd byla taky nadšená. Hlavně proto, že je doma. Byla vám tak naprosto nadšená, že se vrátila k nám (no..... já nevím, ešivá sem byl tak nadšenej jako vona, páč upřímně to byl takovej božskej klid, hotový Lurdy těchle pár dní □), že když se páník vracel do auta páč tam něco zapomněl a pánčička ho vybídla, ať ji vezme s sebou ještě, jen tak, prostě, že spolu půjdou, tak..... Taliprd, že ne. Nenenenenene! Nejdou a..... dokonce se šla skovat!!!! Tak vona se bála, aby jí zase nevodveznul od nás někam do pryč. A to kdyby ešče věděla, že my na rozdíl vod ní tady měli velkomejdan, zaplakala by hlasem, páč vona se tam sice neměla špatně, ale tak dobře jako já tady, se neměla rozhodně. Hlavně proto že je nána. Kdyby totiž nechtěla vraždit to koťátko, co se tam objevilo. měla by bývala víc volnosti. Takhle měla po

dobu, co pánik pracoval smolikof a byla na pokoji. Zas ale spolu potom chodili po lesích a loukách, takže úplně škodná nebyla.

Ale!! JÁÁÁÁ SE MĚL LÍÍÍÍP!!!! Konečně pořádná kompenzačka za to moje utrpeníčko! ☐